

Musibet mi? Yoksa gizli bir ikram mı?

İnsan, çoğu zaman gördüğüyle hükmeder. Hoşuna gitmeyeni şer, acı vereni zarar zanneder. Hâlbuki hakikat, nefsin hissettiğinden çok daha derindir. İşte Kur'ân, bu hakikati şöyle haber verir:

عَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَعَسَىٰ أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ۚ

Olur ki, bir şey sizin için hayırlı iken, siz onu hoş görmezsiniz. Yine olur ki, bir şey sizin için kötü iken, siz onu seversiniz. Allah bilir, siz bilmezsiniz. Bakara:

216

İşte ey nefsim, senden men edilen şeylere bu gözle bak. Bir şey senden alındığında, bir kapı kapandığında yahut bir musibet başına geldiğinde hemen “şer” damgasını vurma. Çünkü sen, işin yalnız görünen yüzünü görürsün; hâlbuki Rabb’in, hem sonunu hem neticesini hem de içindeki gizli hayırları bilir.

Şefkatli bir annenin, çocuğunu zararlı yiyeceklerden men ettiğini görmüyor

musun? Hastalandığında kan aldırır, iğne yaptırır. Bütün bunlar, çocuğuna eziyet etmek için mi yapılır? Elbette hayır. Hepsi onun sıhhati, selameti ve istikbali içindir. Çünkü o çocuk, annesinin göz nuru, kalbinin sevinci, ciğer paresidir. Acı da olsa tatlı da olsa yapılan her şey, onun iyiliği düşünülerek yapılır.

Aynı şekilde mahir bir doktoru düşün: Hastası susuzluktan yanarken ona bir damla su vermez; fakat en acı ilacı zorla içirir, iğne yapar. Bu, zulüm değildir. Çünkü doktor bilir ki o su hastanın hayatına mal olabilir; ama o acı ilaç, o ızdıraplı tedavi şifaya vesiledir.

İşte bu misaller gibi, ey aziz, sen de düşün: Cenab-ı Hak sana bir parça ekmeği, bir yudum suyu yahut herhangi bir şeyi vermiyorsa, bu hâşâ aczinden, fakrından, cimriliğinden veya zulmünden değildir.

Bilakis, senin için hayırlı olmadığı içindir. Her şeyi bilen Rabbin, senin neye muhtaç olduğunu da neyin sana zarar vereceğini de bilir. Rahmeti sonsuz olan Zât, seni bir şeyden men etmişse, o mutlaka senin iyiliğin içindir.

Fakat sen, çocuk ve hasta misali, bunun hikmetini hemen kavrayamazsın. O halde hüküm O'nundur, karar O'nundur; sana düşen ise teslimiyet ve itaattir.

Başına bir felâket geldiğinde sakın sızlanma, ağlayıp isyan etme. Hele o ilk anda çok dikkatli ol; çünkü nefis hemen bağırıp çağırmaya başlar.

Ona de ki: “Ey nefsim! Bu gelen kaderindir, onu değiştirmeye gücün yetmez. Sızlanmakla bir şey kazanamazsın. Bari sabret ki kazanabilesin.” Unutma ki beterin beteri vardır. Şükret ki daha ağırına uğramadın. Eğer sabretmezsen çok şey kaybedersin; ama sabredersen, kaybettiğini zannettiğin şeylerin yerine nice büyük kazançlar elde edersin.